

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ (ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНИЙ ПІДХІД)

Кравченко Г.Ю., Мовмига Н.Є.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

Сучасні дослідники у сфері екології людини, екологічної психології, екологічної освіти звертають увагу на те, що останнім часом антропоцентризм сучасної свідомості людини привів до того, що в науці виникла стійка парадигма: «природа як довкілля».

Вищі навчальні заклади покликані вже сьогодні проявити стійкість, щоб закласти в молоде покоління новий спосіб мислення, особливе бачення світу, високу ступінь екологічної культури. Провідна та відповідальна роль покладена на викладача, завданням якого є сформувати та розвинути у студентів сукупність наступних компонентів: *екологічні знання – екологічне мислення – екологічна поведінка – екологічний світогляд – екологічна етика – екологічна культура*. Наукові дослідження П. Анохіна, М. Бауер, Б. Безсонова, А. Захлебного, М. Кисельова, М. Мойсеєва та ін. доводять, що формування екологічної культури особистості повинно стати неодмінною частиною діяльності всієї системи екологічної освіти. Взаємодія з світом природи має великий потенціал і може здійснювати психолого-педагогічні функції такі як: *функції корекції, розвитку і формування екологічної свідомості*, що передбачають освоєння екологічних знань і уявлень, розвиток і формування суб'єктивного (особистісного) відношення до світу природи, розвиток і формування відповідних стратегій і технологій взаємодії зі світом природи, життєвих цінностей етичного плану; *функції самореалізації; відновно-корекційні функції; виховні функції* [1]. Тому формування екологічної культури студентів повинно здійснюватися через екологізацію навчально-виховного процесу вищого навчального закладу, під якою ми розуміємо: а) змістовне наповнення програм навчальних курсів та спецкурсів (для всіх категорій та спеціальностей) на всіх рівнях відомостями про сутність живої і неживої природи, яка оточує людину і є об'єктом пізнання та духовного збагачення особистості; б) акцентування природоохоронних ідей, проблем оптимізації навколишнього середовища та формування вміння прогнозувати особисту діяльність і діяльність інших людей та колективів. Екологізація навчально-виховного процесу – це система роботи кафедр, особисто кожного викладача щодо екологічної освіти (навчання/виховання), формування екологічної свідомості та культури молодого спеціаліста-фахівця.

Література:

1. Васильева В.Н. Современное экологическое сознание: пути и средства формирования / В.Н.Васильева, М. А.Торгунакова // Журнал социологии и социальной антропологии. – 2007.

2. Марченко Л.І. Екологічна компетентність як показник екологічної освіти та як складова життєвої компетентності.//Проблеми освіти.: науково-метод. збірник. – 2010. – №64, с.92-95.